

nic nemění a nezáleží v tomto období sporu ani na tom, zdali a jak žalobce uplatňovaného práva nabyt a zdali jest to nabytí platné. Rozhodnutí o důvodnosti žalobního nároku jest vyhraženo teprve rozsudku o věci. To přehlíží stěžovatelka, dovozujíc v dovolacím rekursu, že smlouva byla uzavřena jen mezi zastupitelským okresem a obvodním lékařem, že mezi stranami ke smlouvě nedošlo a dojíti nemohlo a že nárok na »naturální dávky« vznikl žalobci jen proti zastupitelskému okresu. O těchto otázkách bude lze uvažovati teprve při věcném rozhodování rozepře. Žalobní nárok jest podle žaloby vyvozován jen ze soukromoprávního poměru smluvního mezi žalobcem a žalovanou obcí o patří tudíž tato věc na pořad práva podle § 1 j. n.

Čís. 9957.

Vzdala-li se manželka bezpodmínečně nároku na výživné, nelze jí povolití ani prozatímní opatření placením výživného za sporu o rozvod manželství od stolu a lože.

(Rozh. ze dne 5. června 1930, R I 336/30).

Ve sporu o rozvod manželství od stolu a lože navrhla manželka, by jí bylo povoleno prozatímní opatření placením výživného. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. **Důvody:** Ve spisech jest písemné prohlášení žalobkyně ze dne 8. dubna 1929, tedy z doby krátce před podáním žaloby o rozvod manželství, podle něhož souhlasí s dobrovolným rozvodem, žádá výživné jen na dítě, pro sebe se bezpodmínečně a bez ohledu na případný rozvod manželství výživného vzdávajíc. Žalobkyně namítala sice, že toto prohlášení mělo platiti jen pro dobrovolný rozvod, o který však žalovaný nežádal. Prvý soud nedbal prohlášení žalobkyně o bezpodmínečném vzdání se výživného neprávem, a neměl jí výživné vůbec přiznati. Nárok manželky na výživné podle § 91 obč. zák. jest nárokem soukromoprávním, jehož se může vzdáti nebo podle libosti ho obmeziti (rozh. uveřejněné v G. Ztg. roč. IX. č. 901, pak judikát bývalého vídeňského nejv. soudu č. 244, čís. 1678 úřední sbírky Nowakovy). Jest nepochybně vzhledem k tomu, co předesláno, že vzdání se nastalo a žalovaným manželem bylo vzato na vědomí.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatelka namítá, že prohlášení ze dne 8. dubna 1929, jímž se vzdala výživného, podepsala jen pro případ dobrovolného rozvodu, a že pozbylo platnosti, ano k dobrovolnému rozvodu nedošlo. Než tato její námitka, která byla vznesena již v řízení v první stolici, byla rekursním soudem správně a ve shodě se spisy i se zákonem vyvrácena, takže stačí odkázati stěžovatelku v té příčině na odůvodnění napadeného usnesení.

Mylný jest názor stěžovatelky, že se její vzdání se práva na výživné nemůže týkati prozatímního opatření, protože nejistota postavení za sporu zmenšuje prý podstatně její možnost výdělku, neboť prozatímní opatření může podle § 378 ex. ř. býti učiněno, by bylo zajištěno právo, které navrhuje strana má, kdežto v souzeném případě stěžovatelka práva na výživné nemá, ježto se ho vzdala.

Čís. 9958.

Sudišti podle § 86 j. n. jest podroben i cizozemec (obchodní cestující), jenž se v tuzemsku na některém místě zdržoval delší dobu k obstarávání svých obchodních věcí.

(Rozh. ze dne 5. června 1930, R I 362/30).

Žalobu zadanou na okresním soudě v T. soud první stolice k námitce místní nepříslušnosti zamítl. Rekursní soud zamítl námitku místní nepříslušnosti. Důvody: Žalobce opíral příslušnost okresního soudu v T. o to, že žalovaný v T. bydlí, pokud se týče že tam měl poslední bydliště, že má v obvodu tamního bydliště majetek a že tam má provozovnu svého obchodu pokud se týče povolání (§§ 65, 66, 67, 87, 99 j. n.). První soud bezvadně zjistil, že žalovaný má stále řádné bydliště ve Vídni od r. 1901, a že se zdržoval v T. vždy jen přechodně, jen po několik dnů v hotelu. Podle § 66 j. n. určuje se obecné sudiště bydlištěm žalované osoby. Bydliště jest v místě, ve kterém se tato osoba usadila s prokazatelným nebo z okolností seznatelným úmyslem trvale se tam zdržovati. Při několika bydlištích v obvodech několika soudů jest odůvodněno pro ni obecné sudiště při každém z těchto soudů. Z prohlášení žalovaného jako strany procesní jest patrné, že má sice své trvalé bydliště ve Vídni, kamž jest také domovským právem příslušný a jest opatřen rakouským cestovním pasem, takže jest zcela nepochybně rakouským státním příslušníkem nikoliv občanem československým, a sám uvedl, že se v Čsl. republice v T. zdržuje přechodně při příležitosti svých obchodů kratší neb delší dobu, někdy tři neděle, někdy čtyři neděle, že v T. absolvoval také školu pro jízdu autem, které si zde pořídil a že bydlí pravidelně při těchto obchodních zájezdech v T. v hotelu, kde jest vždy policejně hlášen. Byl i tehdy nebyl T. stálým bydlištěm žalovaného ve smyslu § 66 j. n., jest přece místem, kde se žalovaný občas určitou dobu zdržuje za okolností, poukazujících k delšímu pobytu než budou projednány obchody jím podnikané. Vyplývá také ze svědecké výpovědi Rudolfa K-a, že žalovaný má u něho zvláštní konto za odebrané zboží, za benzin, olej atd., dosud otevřené, že zde uzavřel koupi auta tuzemské značky, kde v kupní smlouvě uvedeno bylo bydliště žalovaného v T., že v tuzemsku uzavřel vlastním jménem pojištění se žalující stranou ohledně zakoupeného auta, což vše nasvědčuje tomu, že úmysl žalovaného směřoval k delšímu, byť přerušovanému pobytu v tuzemsku za obchodními účely. Poukázati jest také k tomu,